

Josip Korban:

Kralja sta razveselila

— 2 —

Pred vhomom v lepi kopališki park je imel invalid Lovrenc svojo delavnico. Zračna, svetla in prostorna je bila,

kakor malokatera na svetu. Košati hrast s svojo veličastno zeleno krono je pokroviteljsko nudil prijazno streho, gosto grmovje visoke kaline in bodečega češmina je tvorilo neprodorne stene, a mehka, sočno zelena trava je bila razkošna preproga, na kateri je počivalo revno okrnjeno telo. Na tem vabljivem prostorčku je invalid Lovrenc ob jasnih solnčnih dneh izrezaval čudovito lepe bele pahljače in golobčke iz mehke hipovine. Pahljače so kupovale bogate gospe, kadar so šle ob reki na izprehod, golobčke so si pa privoščile preproste kmetske ženice, kadar so se poslavljale od prijaznega zdravilišča po in nenavadno.

Kaj pa potem, ako vladar ne bo hotel sprejeti njegovega darila? Tudi take neprijetne misli so včasih Lovrencu razburkale dušo. Za tresutek samo. Iz ča-

sopisa, ki ga je redno vsak dan prejemal v zdravilišču, je vedel, da je nek seljak iz Črne gore napravil in odposlal na dvor gosli, ki so tudi imele narodne ornamente. Če so te gosli imele tako srečo, da jih ni odklonil vladar, zakaj bi je ne imele njegove citre, ki prav zares ne bodo zaoštajale, ne po lepoti in ne po glasu za črnogorskim godalom. . .

Siromaku Lovrencu je v svetovni vojni tpovska krogla odtrgala nogo pod kolonom. Ker grozovita rana ni hotela zaceliti, so mu v bolnici še dvakrat prikrajšali stegno. A še vedno so kljuvale bolečine v nesrečnem udu. Še vedno je s srahom čakal, kdaj bo moral zopet potovati v mesto, na kirurški oddelek javne bolnice. Koliko solz je skrivoma pretočil nesrečni mladi mož! Koliko vzdihljajev se je utrgalo njegovim prsom! Na bledem, prezgodaj ostarelem obličju je bilo v ostrih potezah zapisano veliko trpljenje. V prijaznih modrih očeh se je zrcalila blaga, otroško mehke duša, očiščena po kruti usodi. Ni preklinjal Lovrenc, invalid. Ni jadi-

kovoal in ni tožil, marveč je vdano in junaško nosil težki svoj križ.

Tudi prosjačij ni. In tudi ni bilo potrebno. Zakaj, kdor je šel mimo, je segel v žep — ako ni bil sam revež, ali človek brez srca — in je kupil pahljajo, ali golobčka, ali mu je pa stisnil kak manjši dar v roko. Zato Lovrenc ni ravnno trpel pomanjkanja v kopaliskih sezonah. Prihranil si je še celo kak dinar za zimo, da je imej za hrano, ko je pletel koše v Tomaževi koči.

Kadar je potemnelo nebo in so začele deževne kapljice pokačati po njegovi zeleni strehi, takrat se je pa Lovrenc preslil v utico za ledenico, kjer je na dišečem snu imel prijetno prenočišče. Ta zapuščena koliba je bila njegova spalnica in — tajna delavnica. Skrit in varren pred rudovednimi očmi se je tukaj že pred dvema letoma lotil nekega posebnega dela. Napravil bo nekaj, o čemer bodo pisali vsi časopisi in priobčili njegovo sliko. To delo mu je edino veselje, edina tolažba na žalostni življenjski poti. Moj Bog, česa se še naj poprima zdaj, ko bodo v nekaj dneh izgotovljene te krasne citre in jih bo prejel v dar najvišji gospod v državi, kateremu jih je namenil? Kateraga dela se še naj loti s tako vnemo in ljubeznijo?

V noči brez spanca ga je bila prešinila ta srečna misel, da bi napravil za vladarja citre, kakoršnih še ni nikoli videl svet. Najlepše narodne okraske: nagelje, rožmarinove vejice in srčke bo strgal, skrbno sestavil s živo barvanimi koščki dragocenega lesa in jih previdno vložil v spodnjo ploskev. Na zgornjo pa pride srebrno bleščeči državni grb in velika začetnica velikega gospoda. O, to bo radost, posvetiti svoje sposobnosti in znanje, v vojnem ujetništvu pridobljeno, taki lepi stvari! Natanko je vse uredil in pripravil.

Počast, toda vztrajno je napredovalo delo, ki si ga je bilo zamislilo blago, nesebično, patriotično srce. Niti za hipce se ni predal zapeljivi misli, da bi utegnil ta dar prinesiti kako ugodnost in izboljšanje njegovega gmotnega položaja. Čudovito prijetna mu je bila edino le zavest, da dela za kralja. In da bo — kakor je siromak brez noge — vendar le mogoč počastiti in razveseliti svojega vrhovnega gospodarja z darilom, ki si cer res ne bo dragoceno, ali vendar le-

Na te citre je tisto jutro mislil Lovrenc, invalid in na težko uro, ko se bo poslovil od njih. Bridko bo slovo, velik kos srca jim bo dal na pot!

Kako naglo se je zasukal čas! Pred nekaj tedni, se mu zdi, je vložil prvi rdeči nageljček — a v resnici sta polni dve leti minili.

»Prehitro sem delal«, je vzdihnil. »Taki stvari, ki jo imaš rad, je treba dati časa.«

Pusto mu je bilo pri srcu, kakor birmancu, ki je prenašlo pojedaj medeni štrukelji.

Pa še druge težave so Lovrencu kabile dobro voljo. Al! bo res Markec kos tej težki nalogi? Kako bo našel pot do kralja? In če jo najde, ali bo znal iti po nji? Bo zadosti previden in močan, da ga ne ukanejo. Ljudje so zviti kot kozji rog. Še vedel ne bo, kdaj in kako so izgubile citre.

Zamisel s pokrajinskim sokolskim zletom res ni slaba. Kraljevska loža na velikem telovadnem prostoru v mestu je že postavljena, pišejo novine. Kralj pride. Pride pa tudi Markec. Ne peš in ne sam, marveč s telovadci, ki jih bo v mesto prepeljal tovorni avtomobil. Prilika torej, da si človek ne more boljše želeči! Toda — kako se naj mladi njegov prijatelj približa loži, ki bo gotovo dobro zastražena. Ali se mu ne bodo v obraz zakrohotali reditelji, kadar jim poreče: »Peljite me k vladarju. Nekaj sem mu prinesel.«

Velike skrbi so se začele buditi v nežni invalidovi duši.

Tedajci pa je počil za grmovjem pastirski bič. In ko je Lovrenc dvignil glavo, je zagledal čudovito človeško postavo, ki se je počasi pomikala proti njemu: V zraku so mahedrle boste noge, roke so pa stopale in tipale po mehki, rosnj travi.

»Dobro jutro, Lovrenc!« ga je od spodaj pozdravljaj vesel in jasen glas.

»Bog ga dal!« je odzdravil invalid in se glasno zasmel. »Veš, da si me prav počteno prestrašil?«

Vitka deška postava se je po človeško postavila na noge.

»Vidiš, sedaj mi pa ta hoja že ne dela več težav! Če hočeš, ti grem do Dobrave po rokah, ne da bi izgubil ravnno težja.«

(Dalje pribodnjit)

Manica:

S pirhi smo trkali

Velika noč in pirha . . . To dvoje je tako tesno združeno, da si prvo brez drugega niti misliti ne moremo. Poleg raznih dobrin, sladkih potic in okusne gnjati, so pirhi vendar le prvo in najvažnejše velikonočno darilo, ki nudi mladini toliko nedolžnega veselja. Pirhe smo »sekali«, s pirhi smo »trkali« in se pri tem zabavali, smejali, kregači, včasih pa tudi skočili drug drugemu v lase.

Trkanje s pirhi nam je bilo ljubše nego sekanje, kajti pri sekanju je treba nekaj spretnosti, dočim trka lahko vsakdo, če premore seveda vsaj en pirh.

Ta igra — pri kateri lahko mnogo pirhov dobiš ali pa vse zgubiš — se vrši čisto priprosto. Na primer, ti in tvoj tovariš vzameta v roko vsak svoj pirh in trčita z njima skupaj, kar ima za posledico, da se eden pirhov ubije. Ako je ubiti pirh tvoj, si izgubil igro in pirh ti odvzame tovariš. V nasprotnem slučaju ti pa mora tovariš odstopiti svoj ubiti pirh.

Dobro se še spominjam slučaja, ki je med nami otročaji povzročil takšno vpitje in vrišč, kot bi se najmanj Turki prepodili v deželo.

Na veliki ponedeljek je bilo in otroci smo se zbrali na travniku doli pod vasjo. Vsak je prinesel pirhov kolikor jih je pač premogel in — cek, cek — tr-

kanje se je pričelo. Vmes pa žrvahnega prerekanja — nič koliko!

Ampak tisto popoldne je imel Kopošev Ivan čudovito srečo. Vedno je samo dobival, nič izgubljal. Njegov klobuk se je kaj hitro polnil z ubitimi pirhi. Ti presneti Ivan! In čim bolj so njemu v zadovoljnosti žarele oči, tem bolj so se nam drugim daljšala kislj obrazi.

Ivan bi nas bil gotovo oskubil prav do poslednjega pirha, da ni Anžkov Francelj, med vsemi največji in menda tudi najpametnejši nekaj posumil in v ugodnem trenutku kakor maček skočil k Ivanu, mu vzel iz žepa pirh ter ga z vso močjo tresčil ob tla.

Ali čudo! Ivanov pirh se niti zdaj ni razbil, pač pa se mu je pri udarcu ob trdo cesto obdrgnila rudeča barva in prikazal se je — siv kamen.

»Goljuf grdi«, je zavpil Francelj in že se je zakadil Ivanu v lase. Tedaj smo se zavedli tudi ostali in polni sveste jeze smo navalili na mladega grešnika. Med huronskim kričanjem smo ga ščipali, praskali, lasali in vleklj za ušesa. Končno se nas je po velikem trudu toliko osvobodil, da je začel bežati. Mi pa za njim, seveda! Toda navihanelec je imel urne pote. Četudi ves opraskan in obunkan, nam je le srečno ušel in se skril.

Ko smo se vrnili na travnik, so naši razhudenj obrazi na mah zazijali v blaženem veselju. Premislite vendar, tam nas je čakal Ivanov klobuk, napolnjen z našimi ubitimi pirhi, katerega preganjanj lastnik ni utegnil vzeti s seboj.

Vsi srečni smo posedli okrog klobuka in pojedli iz njega — razun lupin — vse kar je bilo notri.

Nato smo bili pa spet židane volje.

Za bistre glavice

Četa vojakov prodira proti trdnjavi, ki je oddaljena od nje 20 km. Vsak dan prehodijo vojaki 4 km, a vsako noč jih vrže sovražnik za 3 km nazaj. Koliko dni potrebuje četa, da zavzame trdnjavo?

Stric Matic razpisuje velikonočno nalogo za nagrade

Dragi Jutrovčkil

K radosti Velike noči vam letos prispevam prijetno presenečenje. Odločil sem se, da razpišem izvirno nalogo, kjer bo vsak reševalec spoznal, kaj premore njegov besedni zaklad ali koliko pozna svojo lepo domovino, kraljevino Jugoslavijo. Ker me ta reč hudo zanima, sem izbral pet lepih knjig iz mladinske knjižnice »Jutra« za pet reševalcev, ki jim bo žreb naklonil na grado.

Naloga je naslednja:

Najti velja pet samostalnikov iz slovenskega besednega zaklada ali zemljepisnih imen iz kraljevine Jugoslavije (ali od vsake skupine nekaj) ki ustrezajo tem-le pogojem:

- 1.) vsaka beseda mora imeti vsaj sedem črk (sme jih imeti več)
- 2.) niti dve besedi ne smeta imeti iste začetne črke
- 3.) vsaka beseda mora vsebovati črki: e, p
- 4.) v nobeni besedi ne smeta biti črki: i, t.

Vse druge črke abecede se smejo uporabljati. Črki: e, p — ki morata biti po enkrat v vsaki besedi — in druge črke abecede — razen črk: i, t, katerih uporaba je zabranjena — se smejo uporabljati v poedini besedi večkrat.

Navajam za primer nekaj bese d, ki ustrezajo stavljenim pogojem: koprena, Lepenac, predavanje. Teh besed za rešitev ne smete uporabiti.

Preden pričnete nalogo reševa ti, dobro preberite pogoje, da vam ostanejo v spominu. Potem pa pogumno na delo! Marsikatere besede se boste domislili, vendar mnog e med njimi ne bodo primerne. Toda če boste vztrajno premišljevali in iskali, boste uvideli, da ni pretežavno najti pet ustreznih besed. Rešujte nalogo vsak zase. Možnosti pravih rešitev je nešteto, zato bom v primeru, če iz kakega kraja dobim enake rešitve, takoj vedel, da tam nekaj ni bilo v redu.

Rešitve pošljite na naslov: Uredništvo »Mladega Jutra«, Ljubljana, Knaflijeva ulica 5, do 26 aprila t. l. Na ovitku ali na dopisnici pripišite: »Rešitev velikonočne naloge«.

Prijetno zabavo pri reševanju, zadovoljno pričakovane od oddaje rešitve na pošto in mnogo sreče pri žrebanju vam želi

stric Matic.

Stana Vinšek:

Marička, vrag in pirh

Očetu Luzarju je slaba predla. Karo tudi ne — lani mu je toča skoro vse pobila, kar je ostalo, je pobrala huda zima; pri živini tudi ni imel sreče, davki pa vedno večji — in družinica tudil Osem jih je že bilo, pa je najstarejša, Marička, štela komaj 11 let. Le sreča,

da so bili vsi otročiči kljub pičli hrani zdravi in čvrsti, pa tudi pridni — najbolj pa vsekakor Marička, ki je bila za svoja leta tudi nenavadno zrela in bistra.

Vendar — tako ne gre dalje — to je izprevidel oče Luzar, ko je na teliški petek po večerji sedel za mizo in gledal ženo in hčerko, ki sta pripravljali košarico, da jo Marička na veliko soboto poneše k blagoslovu. T naj bo »žegen!« Ena sama klobasa, štruca kruha, suha svinjska noga, na kateri je več kosti in kože kot mesa, par pirhov in hren — o ja, tega pa je bilo dosti, hrena! Kar sam hren bodo jedli za Veliko noč, pa še pelina naj dasta zraven, da bo boljše!

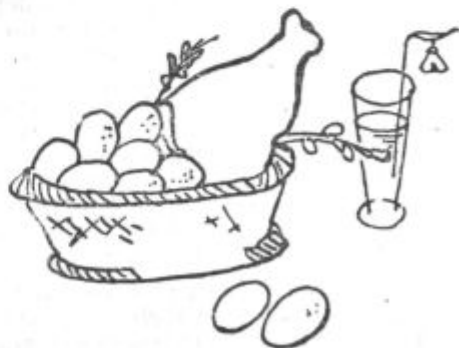
Od hudega hrena, ki ga je gledal in od bridkih misli, ki jih je kupal v sebi, je v Luzarjr nenadoma zavrelo, da sam in prav vedel, kako je vzkipeł in zaklel: »Naj že kar vrag vzame to be-račijo, pa še menc povrhi!

Uboga mati Luzarica se je skoro sesedla ob teh brezbožnih besedah, pa predno je prišla do sape, že je potrkalo na vrata. Marička, hitra kot vedno, je smuknila k vratom, pa že so se pred njo odprla in dolg, suh človek je stal na pragu in prosil za večerjo in prenočišče.

Luzar, ki se mu je bila jeza kar hitro skadila, je s trudno kretjo povabil poznega gosta k mizi. Ta se ni dal dolgo prositi. Koj je prisedel in v trenutku pospravil kos kruha in polič sadjevca, ki ga je bila Luzarica postavila predenj.

Z Luzarjem sta bila kaj kmau v živahnem pogovoru. Kar imenitno sta se razumela, ko sta skupno tožila o slabih časih. Ob tem ja je bil čudni gost tako žejen, da je morala mati Luzarica prinesiti polič za poličem in ker tudi oče Luzar ni mogel govoriti s suhim grlom, je mati z vedno večjo skrbjo stopicala v klet. Ko se je tako tretjič ali četrtrič vrnila v izbo, je v svojo grozo opazila, da sta moška načela »žegen!« Par jajčk sta že snedla, kruh je bil načet in gladni gost je pravkar zvečil doberšen zalogaj klobase. I nto — na veliki petek!!

Materi Luzarici so se zašibila kolena, da je kar klecnila na klop, solze so ji tekale po licih, oči pa v čudnem strahu kar ni mogla odtrgati od čudnega gosta, ki je bil že ves premamil njeno ga moža.

»No, kaj pa gledaš — prinesi nam brinjevalce se je ta čas zadrł nad njo njen drugače dobri mož — in mati Luzarica je kakor v sanjah, vsa omotičena, odtavala na podstrešje, da poišče zelenko, ki so jo imeli spravljeno sa

mo za najbolj svečane prihke ali za slučaj najnujše bolezn. —

Za Maričko se ves ta čas nihče ni zmenil. Toda Marička se je zmenila za vse — pa še kakol! Cudni tujec ji je od vsega početka ni bil všeč, sedaj jo pa je ze posteno jezilo, kako se je šopiril in jim snedel že skoro ves »žegen« in še sili v očeta z nekako pogodbo, ki jo bo moral ta podpisati s krvjo — z lastno krvjo — Bog nas varuj!

»No«, si je mislila Marička, če pa to ni sam hudobec, potem so pa res vse naše povesti zanič. Ampak jaz mu bom že pokazala!»

In Marička je oprezovala, napeta kot struna, in čakala ugodnega trenutka. Dolgo ni bilo treba čakati. Oče se je obrnil v kot in izvlekel pipec, da si rani žilo — Marički je tolklo srce, pa le ni pustila oči od tujca, ki je očeta nestrpno priganjal k večji naglici, zraven pa metal v široka usta, kar je sploh še bilo užitnega. Samo par pihov je še ležalo na mizi — kar je Marička skrivaj bliskovito enega pograbila, ga pomočila v blagoslovljeno vodo in koj spet položila nazaj na mizo.

Ta čas je že čula, kako je očetu kapala kri iz odprte žile in slišala tujca, kako je očetu prigovarjal, ko mu je ponujal pero — a si ob enem vrgel zadnji pih v goltanec. Toda v trenutku je bil kot okamenel — nato pa se je izpremenil v tako strašansko pošast, da je še pogumna Marička kar zavrisnila.

Sedaj je tudi oče Luzar izprevidel, da si je res sam vrag priselil v njegovo hišo, da ga, ko mu je bil pomolil mali prst, kar za vso roko potegne s seboj. Kar sesul se je od groze, vrag pa, ki blagoslovljenega pihva v sebi ni mogel in ni mogel prnesti, se je z groznim pokom razletel — in pih se je zakotalil po tleh. Ves cel je še bil, samo črn, čisto črn in tako čuden duh je imel — nf, tako čuden duh!

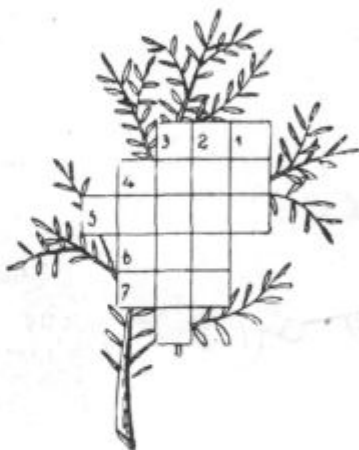
Pa Marička ga je vendar koj pobrala in je vriskala in skakala in se smejala in se norčevala iz neumnega vraga, ki ga je tako mala deklica potegnila za nos! Za tisti grdi, krivi nos!

Drugi dan je že vsa vas vedela o tem, tretji dan vsa dežela, četrti dan vsa država, peti dan ves svet! In očetu Luzarju se je godilo kot še nikoli,

zakaj Marička je proti mali odškodnini dan za dnem pripovedovala ljudem, ki so prihajali od vseh strani, kako je prelisčila samega vraga in vsem ljudem je kazala pih — črn, čisto črn pih!

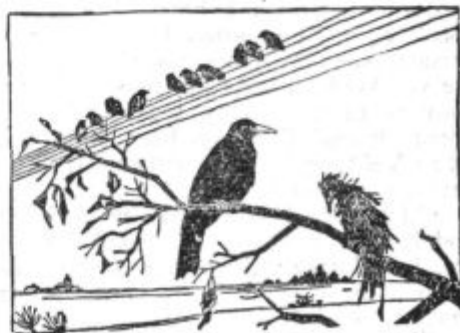
Še ga ima in še ga kaže vsaki dan, saj radovednih ljudi nikoli ne zmanjka. Če ga hočete še vi videti, pojdite kar k Luzarjevi Marički. Stranje v Stari Grabi št. 33, pošta Liboje.

Križanka „Oljčna veja“

Navpično: 1. sovražnik kovin, 2. drevo, čigar veje nosijo v cerkev na cvetno nedeljo, 3. nosijo v cerkev na cvetno nedeljo, 4. posoda, v katero so nekdanj shranjevali pepel umrlih.

Vodoravno: 3 gozdno drevo, 4 od dela otrdela koža, 5 žensko krstno ime, 6 vodna žival, 7 naplačilo.

Tone Trdan :

Martin in Maruša

Pripovedka iz okolice Velike Doline.

Prj bistrem jezeru sta živela Martin in Maruša. Imela sta majhno, leseno hišo. Martin je bil ribič, Maruša pa uboga predica. Nekoliko nalovljenih rib je porabil zase, druge pa prodajal.

Nekega dne je šel Martin lovit ribe, toda vlovil ni nič. Rekel je: »Se enkrat bom vrgel trnek v vodo.« In ko vrže trnek v vodo, se mu prikaže majhna, pa čudna ribica in ta spregovori: »Jaz sem zakleta kraljeva hči, pusti me, saj od mene ne boš imel velikega dobička.« Ko je Martin prišel domov ter vse to povedal Maruši, ga je ona karala rekoč: »Kaj nisi od nje ničesar zahteval?« Jutri moraš iti spet ter reči, da bi rada imela veliko zidano hišo in okoli nje lepe vrtove.«

Drugi dan gre ribič zopet k ribici in reče:

»Ribica brez imena!
K tebi me pošlje moja žena;
Kar ona od tebe želi,
to moja želja ni.«

Ribica reče: »Le pojdi domov, tam boš videl lepo hišo.« In ko pride Martin domov, res zagleda lepo zidano hišo, okoli nje pa lepe vrtove. Nekaj časa je bilo doma mirno, toda Maruša ga zopet nadleguje naj gre in reče, da hoče imeti lep grad, okoli njega divne vrtove, polje ter veliko živine in vinograde. Drugo jutro se Martin spet napoti k jezeru in pokliče ribico:

»Ribica brez imena!
K tebi me pošilja moja žena;
kar ona od tebe želi,
to moja želja ni.«

Ribica izpregovori: »Le pojdi domov, tam boš videl na griču lep grad in divne vrtove ter sadno drevje in vinograde.« Ko pride Martin domov, vidi na griču lep grad, okoli polje in vinograde, a na vrtu v svileni obleki svojo ošabno Marušo, ki se spreha v senci košatih dreves. Nekoliko časa je bil mir, toda zopet ga nadleguje, da ona hoče biti kraljica, on pa naj bi bil kralj. Toliko časa mu je prigovarjala, da je moral iti spet k bistremu jezeru. Toda tisti dan

je bilo oblačno in ni bilo tako lepega jutra, kakor navadno poprej. Ko pride k jezeru, ne najde več tako čistega, bilo je kalno. Pokliče ribico brez imena:

K tebi me pošilja moja žena;
kar ona od tebe želi,
to moja želja ni.«

Ribica se zopet prikaže v velikih valovih in reče: »Pojdi domov v svojo staro bajto!« Ko pride Martin domov, je videl svojo Marušo, kako je sedela za pečjo in točila bridke solze.

Kdor z malem zadovoljen ni, velikega vreden ni!

Se danes je dobro ohranjen ta grad-Mokrice. Gotovo je star najmanj petsto let. Trdnjava je to, še iz turških časov in kmečkih uporov. Spodaj je malo jezerce, kjer se je zabavala grajska gospoda.

Gosti, temnozeleni nasadi vabijo izletnike v svojo blaženo senco pod košatimi, izbranimi drevesi, kjer stoje štirje kipi simbolj letnih časov. Vse je tako divno, tudi naš blagopokojni kralj in kraljica sta se sprehajala po krasnem parku...

Kjer je hodila nekoč ošabna Maruša, danes straši »Vuli«, bel, velik, koštrunast — pes. Pa se ga ni treba bati, če včasih malo preveč gospodovalno pokaže svoje zobe in zarenči, da kar odmeva... Otrokom ne naredi nič hudega, ne more pa videti postopačev.

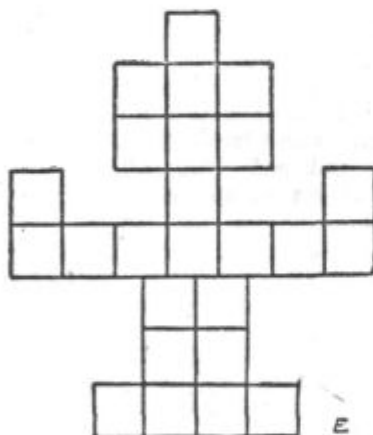
Če boste prišli kdaj v Brežice, pojdite debeli dve uri po cesti na dolenski strani proto Savski banovini — pa boste zagledali na majhnem gričku znameniti mokriški grad.

Sestavljalna igra „Kombi“

Rešitev 5. naloge: »Lokomotiva«.

6. naloga: »Nov svečnik«.

Manica:

Pa jih je

Komajnarjev očka je nekoč nam, malim sitnežem povedal tudi tole zgodbico.

Neki premožen trgovec je povabil na večerjo svojega prijatelja sodnika, njegovo ženo in starega vpokojenega župnika, ki je samotaril v neki borni hišici tam na vasi.

Pri večerji je bilo zbranih pet ljudi: trgovec in sodnik s svojima ženama in župnik.

Trgovec skrivoma namigne sodniku, da se namerava z župnikom malo poša-

liti, oziroma ga na kakršenkoli način spraviti malce v zadrego.

Ko so v najboljšem razpoloženju, postavi trgovec pred župnika kročnik s štirimi prelepo ocvrtimi ribami in pravi:

»Gospod župnik, vi ste najstarejši, prosim torej, da tole vi razdelite med nas! Ker ste pravičen, boste gotovo tudi pravično razdelili. Ampak — delite že kakor hočete, zahtevam pa da ribe ostanejo cele!«

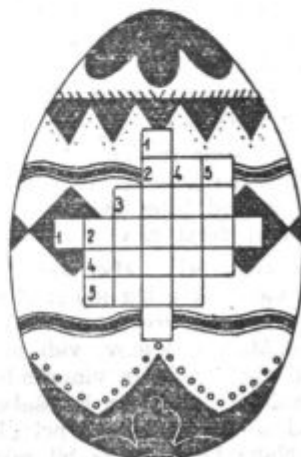
—Vsi razun župnika — se namuzajo, misleč, da bo župnik dal vsakemu po eno ribo sam bo pa moral ostati brez nje. Toda stari župnik ni bil eden od tistih, ki rastejo tam za plotom. Starček malo pomisli, nato pa postavi eno ribo pred trgovca in njegovo ženo, drugo ribo porine pred sodnika in njegovo ženo, ostali dve pa položi predse in reče:

»Storil sem, kakor mi je bilo ukazano in razdelil pravično, ne da bi pri tem ribe kaj polovičil. Vi, gospod trgovec, vaša gospa in ena riba ste trije. Vi, gospod sodnik, vaša gospa in ena riba ste spet trije. Jaz in dve ribi smo pa tudi trije!«

To rekši začne starček mirno použivati svoj najobilnejši del.

Pa jih je in še kako jih je, vse one, ki so mislili njega.

Križanka „Pisanka“

Vodoravno in navpično: 1 veliko-
nočni vzklík 2 loščilo, 3 poljski sadež,
4 mesto v Egiptu ob Nilu, 5 prvi ubi-
jalec svojega brata.